

[Hilmar Baunsgaard.]

Igen ganske uafhængigt af de seneste dages begivenheder ønsker det radikale venstre at give udtryk for, at vi er enig med statsministeren, når han råder USA til at stoppe bombardementerne over Nordvietnam og gøre det uden betingelser. Vi er ligeledes enige i det initiativ, som de nordiske lande tog i Grækenlandsspørgsmålet. Vi finder det væsentligt, at Europarådet tog stilling og deler opfattelsen af det ikke alene rigtige, men for vestens demokratier nødvendige skridt: at indanke den græske militærregering for menneskerettighedernes kommission. Der er jo om det græske spørgsmål yderligere grund til at erindre, at vi også på en anden måde er i samarbejde med Grækenland.

Gennem det fælles medlemskab af NATO er de to lande i en sådan berøring med hinanden, at det må være en forpligtelse også at benytte adgangen til i NATO at øve indflydelse på Grækenland. Reelt er det vel sådan, at vi kan nære nogen tvivl om, hvorvidt aktionen i Europarådet kan tvinge det græske militærdiktatur til at opgive sin voldspolitik. I NATO synes der, hvis NATO ellers står sammen, at være langt mere realistiske muligheder. Tager Danmark, og jeg udtrykker håbet om, at det kan ske sammen med Norge, et nyt initiativ i NATO, så må det vel være realistisk at regne med støtte fra de lande, som støttede i Europarådet. En enig vesteuropæisk optræden vil ikke lade USA upåvirket, og så er der en reel chance for, at demokratiet kan genskabes i Grækenland. Foretager man sig intet, så bliver det i fremtiden endnu sværere at opretholde påstanden om NATO som demokratiets vogter. Jeg synes også, at det skulle de partier, der så unuanceret tager stilling for fortsat medlemskab af NATO, gøre sig klart.

U-landspolitikken hører vel efter nogens opfattelse til den naive afdeling, men bør vi alligevel ikke engang imellem stoppe op og se, om der kan være en sammenhæng mellem Europapolitikken og de store verdensomspændende problemer? I sidste samling havde vi jo her i folketinget en diskussion om u-landshjælpen, og det synspunkt blev fremført, at vi simpelt hen ikke rationelt kunne anvende mere på denne opgave. Det er en opfattelse, der står i et

ejendommeligt modsætningsforhold til den opgørelse, der lige er fremkommet om udviklingslandenes samlede stilling. Af denne opgørelse fremgår det, at den samlede verdenshjælp til udviklingslandene er i dag noget mindre, end den var i 1961, samtidig med at $\frac{2}{3}$ af den hjælp, man i dag modtager, medgår til at betale tilbage tidligere givne lånemidler. Med andre ord er den effektive hjælp i 1967 kun en brøkdel af den, man gav i 1961. Mon det så alligevel ikke skulle være rigtigt, at mere kunne udnyttes. Ser man tilbage i historien og finder de utallige eksempler på, hvordan det gik i de lande, hvor man glemte at løse fattigdommens problem, så er det ufatteligt, at vi i dag tør behandle det globale fattigdomsproblem så letsindigt, som vi gør.

Europa burde vel nok alt taget i betragtning, være den verdensdel, der bedst forstod disse problemer. Meget tyder imidlertid på, at vi i Vesteuropa ikke har lært tilstrækkeligt. I fællesmarkedssituationen f. eks. synes den gamle for Europa så ødelæggende form for nationalisme at trænge frem igen. Frankrigs holdning til Englands optagelse hører ved siden af meget andet også til det, der bærer præg af de samme motiver, som tidligere kendetegnede den gamle europæiske nationalisme. Efter de oplysninger, der nu foreligger om kommissionens indstilling, kan vi vel endelig se bort fra rygterne om, at Frankrig skulle forsøge på at spille EFTA-landene ud mod hinanden ved at tilbyde en ordning til de nordiske lande, som England holdes uden for. Vi kender endnu ikke ministerrådets og de enkelte regerings stilling, men det skal jo nok vise sig, at disse ikke vil få alt for vanskeligt ved at tilslutte sig kritikken af den engelske økonomi, og dermed ved vi, at det under alle omstændigheder varer længe, inden optagelse faktisk kan finde sted. For os i Danmark er der grund til at erindre, at vi ved siden af den selvfølgelig politiske interesse i at få Sverige med i fællesmarkedet også har en økonomisk interesse i, at der findes en ordning for Sverige. Og til alt dette kan vi jo så føje, at bebudelsen af, at dansk landbrug ikke automatisk får adgang til fællesmarkedet straks ved indmeldelsen, bekræfter, at ligefrem let at få varetaget danske interesser bliver det ikke, hvis eller når vi kommer i fællesmarkedet. På denne baggrund var det